ท่ามกลางเมืองใหญ่ทุกอย่างล้วนดูครึกครื้นมีชีวิตชีวา บ้านเรือดูใหญ่โตแสดงให้เห็นถึงความมั่งคั่งและความเจริญอันมากมี แต่ความเจริญเหล่านั้นก็แลกมาพร้อมกับความวุ่นวายไร้ความสงบ หากเทียบกันแล้วหมู่บ้านเวโล่คงเหมาะกับคนที่ใช้ชีวิตเรื่อยเปื่อยอย่างซิลเฟอร์มากกว่า

เขาเดินทางมายังเมืองหลวงโดยมีจุดประสงค์เพื่อพบปะกับสหายเก่าที่ครั้งหนึ่งเคยร่วมเดินทางด้วยกัน ซึ่งเธอและเขาพบกันที่เมืองหลวงแห่งนี้ ดวงตาสีฟ้าเทอร์ควอยซ์มองไปรอบๆ ด้วยคิดคะนึงหา ภาพความทรงจำเก่าๆ ค่อยๆ ปรากฏฉายซ้ำขึ้นมา อดไม่ได้ที่จะอมยิ้มเบิกบาน

ณ บนถนนที่ปูด้วยหินเส้นนี้เขายังจำมันได้มั่น เมื่อเดินตรงไปสิบเอ็ดก้าวแล้วเลี้ยวซ้ายอีกสามก้าวจะพบกับร้านเก่าๆ ที่ส่งเสียงดังตลอดไม่เว้นวัน เป็นเสียงของค้อนกระทบเหล็กอย่างหนักแน่นดังลอดออกมาจากภายใน เสียงนั้นทั้งน่าหนวกหู ขณะเดียวกันก็เป็นที่น่าดึงดูดสำหรับผู้ที่หลงใหลในศาสตร์แห่งศักยภาพ ซึ่งเขาเป็นอย่างที่หลัง

ซิลเฟอร์ไม่ลังเลที่จะเปิดประตูเข้าไปเยี่ยมเยือนเจ้าของร้าน สายตากวาดมองสำรวจมองไปรอบๆ ด้วยคิดถึง ...นี่มันก็ผ่านมานานได้สักพักแล้ว แต่ดูเหมือนกาลเวลาจะไม่ได้ทำให้มันเปลี่ยนไปจากเดิมเลยแม้แต่น้อย เขาก้มมองผลงานแต่ละชิ้นจัดเรียงวางไว้หน้าร้านอย่างสวยงามเป็นหลักฐานบ่งบอกว่าเพื่อนเก่ายังคงตั้งใจทำงานอย่างขมักเขม้น

และเธอยืนอยู่ตรงนั้น กำลังยกค้อนตีดาบขึ้นรูป

เขายิ้มกว้าง เดินเข้าไปนั่งเก้าอี้ด้านในสุดของร้าน มองดูหญิงสาวตั้งใจทำงานก็อดไม่ได้ที่จะคะนองเอ่ยทักทายให้ตกใจเล่น

“ทิวาสวัสดิ์ คุณเจ้าของร้าน ดูเหมือนธุรกิจจะกำลังไปได้สวยนะ..”

มันได้ผล เธอจำเสียงทุ้มทะเล้นนั้นได้ มือที่กำลังยกขึ้นสูงชะงักค้างอยู่กลางอากาศค่อยๆ เหลียวหันมามองต้นทิศของเสียง ดวงตาสีดำนิลเบิกกว้างมองผู้มาเยือนที่คาดไม่ถึง

“ซิลเฟอร์? นั่นเจ้าเองหรอกหรือ?” เธอถามย้ำเพื่อความมั่นใจว่าไม่ได้ตาฝาด

เขาหัวเราะขบขัน เห็นสีหน้ากึ่งประหลาดกึ่งตกใจของอีกฝ่ายก็นึกแล้วว่าช่างคุ้มค่าแก่การหยอกล้อ “แล้วเจ้าคิดว่าข้าเป็นใครไปได้ล่ะ? พ่อทูนหัวเจ้าหรือ? หึหึ เจ้าคิดถูกแล้ว .... เป็นข้าเอง ซิลเฟอร์ สหายเก่าเจ้าไง ริชา”

สิ้นประโยคออร์คหญิงละทิ้งงานที่กำลังทั้งหมดรีบรุดกระโจนเข้าใส่ชายหนุ่มแทบจะทันที และซิลเฟอร์ตั้งท่าเตรียมรับ ทั้งคู่เข้าประมวยปล้ำแทนการทักทาย ใช้เวลาอยู่พักใหญ่กว่าจะยอมแยกจากกันเนื่องด้วยหมดแรง พวกเขาทำเช่นนี้ก่อนตั้งวงสนทนาเสมอเพราะเชื่อว่าการทำแบบนี้จะทำให้มิตรภาพแน่นแฟ้นซึ่งมันไม่เกินจริงเลยซะทีเดียว

เมื่อหลังเก็บกวาดข้าวของที่กระจัดกระจายเละเทะเสร็จ ออร์คหญิงก็ไม่มัวรอช้าชวนดื่มสุราตั้งแต่ตะวันยังไม่สิ้นแสง

“ให้ตายสิ.. ไยเจ้ามิยอมบอกข้าก่อนว่าจะมา ข้าจะได้เตรียมของแกล้มไว้”

ริชาบ่นอุบ กระดกแก้วไม้โอ๊คขึ้นดื่มอึกใหญ่ก่อนวางกระแทกเสียงดังด้วยฤทธิของแอลกอฮอล์ แต่ซิลเฟอร์ส่ายหน้า “เพราะถ้าข้าบอก เจ้าก็คงจะเตรียมเหล้ามามากกว่านี้ ซึ่งข้ายังไม่อยากเมาแต่หัววัน ดื่มแค่นี้ก็พอแล้ว”

เขากล่าวพลางยกขวดสุราเบาๆ แล้วจึงรีบดึงเข้าประเด็นก่อนหญิงสาวจะถูกความเมาครองสติ “แล้ว....ของที่ข้าฝากเจ้าทำล่ะ? เสร็จแล้วหรือยัง?”

“แน่นอน ข้าทำมันเสร็จแล้ว”

ริชาตอบ ลุกขึ้นเดินไปหยิบบางสิ่งจากโต๊ะทำงานของเธอ ยื่นมันส่งประจักษ์ให้แก่ชายหนุ่ม มันคือมีดสั้นที่ทำจากแร่โลหะชั้นดี ขนาดกำลังพอเหมาะมือ น้ำหนักเองก็เช่นกัน แบบนี้คงเหมาะดีแล้วที่จะให้สาวมอธถือ

“เป็นอย่างไร ถูกเจ้าใจมั้ย หึหึ แล้วไหนบอกข้าหน่อยซิว่าเจ้าจะนำมันให้ผู้ใด” ความอยากรู้อยากเห็นไม่ได้ถูกปิดกั้นผ่านดวงตาสีนิลที่หรี่มองมาเลยแม้เพียงนิด ริชาเป็นช่างตีเหล็กและเพื่อนสนิทของซิลเฟอร์เหตุใดเธอจะไม่รู้ถึงเป้าประสงค์ของชายหนุ่มว่าเขามิได้ต้องการมันเพื่อใช้งาน แต่จะมอบมันให้ผู้อื่น... ซึ่งหากสังเกตจากลักษณะคำขอในจดหมายก็คงเดาได้ไม่ยากว่าอีกฝ่ายนั้นเป็นสตรี

“นั่นไม่ใช่ธุระเจ้า” เขากล่าวพร้อมกับเก็บมีดใส่กระเป๋า

“ไม่เอาน่าเพื่อน... ข้าก็แค่อยากรู้ว่านางผู้นั้นเป็นใคร”

เธอสะกิดมืออย่างเร่งเร้า แต่ซิลเฟอร์ยังคงเลือกส่ายหน้าปฏิเสธ นั่นยิ่งเพิ่มทวีความอยากรู้อยากเห็นของเธอ ทว่าจะเอาแต่เร้าหรือเพื่อนหนุ่มก็คงมิวายปากแข็งอีก รอสืบข่าวคราวเองเลยเสียจะดีกว่า

ริชายกมือขึ้นคล้ายยอมแพ้ “ก็ได้ๆ ไม่บอกก็ไม่บอก แต่ตอบข้ามาอย่างหนึ่งสิ ถือว่าเป็นค่าตอบแทนที่ทำเจ้ามีดนี้....เจ้าให้จะมอบมีดสั้นให้นางไปทำไม ข้านึกว่าจะเจ้ารสนิยมดีกว่านี้เสียอีกนะ”

“ข้าไม่ได้ให้นางเพื่ออะไรแบบนั้นเสียหน่อย... ข้าให้นางเพราะเป็นห่วงต่างหาก”

เขาหยุดคิดอยู่ชั่วครู่เหมือนกำลังคิดบางอย่าง.....

“ไม่รู้สิ.. ข้ารู้สึกว่าอันตรายอยู่รอบตัวนาง มันอาจเป็นอันตรายต่อตัวนางเองหรือคนรอบตัวนางด้วย ข้าไม่อยากปล่อยนางเผชิญปัญหาไว้ตัวคนเดียว”

อนึ่งเพราะได้ร่วมชะตามาด้วยกันยิ่งทำให้ชายหนุ่มตระหนักถึงบางสิ่ง หรืออาจจะเป็นเพราะสัญชาตญาณของบุรุษที่ต้องการปกป้องสตรี หรืออาจจะเป็นเพราะเขาอยากรู้จักเธอ ....หรืออาจจะเป็นทั้งหมดที่กล่าวมาา เขาเองก็ไม่เข้าใจนัก แต่ถึงกระนั้นก็ยังเลือกทำตามที่ตนปรารถนา

ริชาผงกศีรษะรับราวกับเข้าใจในเรื่องราวที่เพื่อนหนุ่มเล่ามา เธอเก็บกวาดสุราบนโต๊ะ เอ่ยพูดด้วยรอยยิ้มกว้าง

“เช่นนั้นเจ้าก็อย่ามัวเสียเวลาอยู่ที่นี่เลย กลับหมู่บ้านเจ้า นำมีดนั่นไปให้นางและอยู่ปกป้องนางอย่างที่เจ้าคิด”

ซิลเฟอร์ยิ้ม

ใช่แล้ว.... นั่นล่ะ ที่เขาจะทำ